



BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1973

Warszawa, dnia 28 lipca 1973 r.

Nr 7



SPIS TREŚCI

Dział B

Poz. 41	— rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 maja 1973 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie legitymacji ubezpieczeniowych	122
„ 42	— uchwała Nr 90 Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1973 r. w sprawie diet i innych należności za czas podróży służbowych na obszarze kraju	122
„ 43	— uchwała Nr 101 Rady Ministrów z dnia 4 maja 1973 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Zasłużony Pracownik Handlu i Usług”	127
„ 44	— uchwała Nr 103 Rady Ministrów z dnia 4 maja 1973 r. w sprawie funduszu premiiowego za wykonanie zadań dodatkowych w zakresie usług bytowych dla ludności	127
„ 45	— uchwała Nr 104 Rady Ministrów z dnia 4 maja 1973 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w halach maszyn	128
„ 46	— uchwała Nr 110 Rady Ministrów z dnia 11 maja 1973 r. w sprawie zasad przyjmowania pracowników do pracy oraz racjonalizacji zatrudnienia w uspołecznionych zakładach pracy	129

D Z I A Ł B

41.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 maja 1973 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie legitymacji ubezpieczeniowych.*(Dziennik Ustaw z dnia 16 maja 1973 r. Nr 19, poz. 111)*

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 6 czerwca 1958 r. o zwalczaniu nadużyć w zakresie wykorzystywania zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy (Dz. U. z 1968 r. Nr 7, poz. 43) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 6 października 1959 r. w sprawie legitymacji ubezpieczeniowych (Dz. U. z 1959 r. Nr 56, poz. 338 i z 1962 r. Nr 6, poz. 24) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 ust. 1 na końcu dodaje się wyrazy „oraz do dokonywania wpisu o sposobie rozwiązania stosunku pracy.”;

2) w § 3:

a) w ust. 1 po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu: „3a) dokonywać wpisu do legitymacji ubezpieczeniowej o sposobie rozwiązania stosunku pracy.”,

b) w ust. 2 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) dokonywać wpisu do legitymacji ubezpieczeniowej o sposobie rozwiązania stosunku pracy.”,

3) w § 4:

a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,

b) dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu:

„2. Wpis, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt 3a oraz ust. 2 pkt 2a, powinien informować, że rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło:

1) na podstawie porozumienia stron lub

2) bez wypowiedzenia i z jakiej przyczyny albo

3) za wypowiedzeniem i przez którą ze stron stosunku pracy bądź

4) wskutek porzucenia pracy przez pracownika, czy też z innych przyczyn powodujących wygaśnięcie stosunku pracy.

3. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych może określić szczegółowe zasady dokonywania wpisów, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 3a oraz ust. 2 pkt 2a.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

42.

UCHWAŁA NR 90 RADY MINISTRÓW

z dnia 27 kwietnia 1973 r.

w sprawie diet i innych należności za czas podróży służbowych na obszarze kraju.*(Monitor Polski z dnia 19 maja 1973 r. Nr 22, poz. 127)*

Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy uchwały określają diety i inne należności przysługujące pracownikom państwowych jednostek organizacyjnych z tytułu podróży służbowych odbywanych na terenie kraju na podstawie poleceń wyjazdów służbowych zakładów pracy.

2. Podróżą służbową jest wykonywanie zadania określonego przez zakład pracy poza miejscowością stanowiącą siedzibę zakładu pracy, zwaną dalej „stałym miejscem pracy”, w terminie i miejscu określonych w poleceniu wyjazdu służbowego.

3. Czas podróży służbowej, określony w poleceniu wyjazdu służbowego, obejmuje czas niezbędny na:

1) przejazd do miejsca stanowiącego cel podróży służbowej,

2) wykonanie zadania określonego przez zakład pracy,

3) powrót do stałego miejsca pracy, a w wypadkach określonych w § 3 — do miejsca zamieszkania,

4) odpoczynek, w granicach do 6 godzin po odbyciu podróży w porze nocnej, jeżeli pracownik nie korzystał z wagonu z miejscami do spania, a czas przejazdu wynosił więcej niż 6 godzin. Przez porę nocną rozumie się czas między godziną 22 a godziną 6.

§ 2. Z tytułu podróży służbowych pracownikom przysługują diety oraz zwrot kosztów:

1) przejazdów na trasie od stałego miejsca pracy do miejscowości stanowiącej cel podróży służbowej,

2) dojazdów środkami komunikacji miejscowej,

3) noclegów,

4) innych udokumentowanych wydatków.

§ 3. 1. Dla pracowników zamieszkałych poza miejscowością, w której ma siedzibę zakład pracy, a wy-

konujących pracę stałe lub głównie poza stałym miejscem pracy, można ustalać w umowie o pracę — w celu rozliczania kosztów podróży służbowych — miejsce zamieszkania jako stałe miejsce pracy. W tym wypadku czas podróży służbowej liczy się od chwili wyjazdu z miejscowości zamieszkania do powrotu do tej miejscowości.

2. Podróż służbowa może rozpocząć się lub zakończyć w miejscu zamieszkania, jeżeli w wyniku tego koszty podróży służbowej będą mniejsze. Czas podróży służbowej powinien być wówczas liczony od chwili wyjazdu z miejscowości zamieszkania do chwili powrotu do tej miejscowości.

§ 4. 1. Dieta stanowi ekwiwalent pieniężny na pokrycie zwiększonych kosztów utrzymania w czasie podróży służbowej i kosztów dojazdów miejscowymi środkami komunikacji do i z dworców oraz do i z miejsca pracy lub noclegu, z wyjątkiem kosztów, o których mowa w § 7 ust. 2 i 3.

2. Należności z tytułu diet oblicza się za czas od rozpoczęcia podróży (wyjazdu) z miejscowości stanowiącej siedzibę zakładu pracy) do powrotu (przyjazdu do miejscowości stanowiącej siedzibę zakładu pracy), po wykonaniu zadania określonego przez zakład pracy. Przepis § 3 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

3. Dieta wynosi 40 zł za dobę podróży służbowej.

4. Przy obliczaniu diet stosuje się następujące zasady:

1) jeżeli podróż służbowa trwa nie dłużej niż dobę, a czas jej trwania wynosi:

- a) mniej niż 8 godzin — dieta nie przysługuje,
- b) od 8 do 12 godzin — przysługuje połowa diety,
- c) ponad 12 godzin — przysługuje dieta w pełnej wysokości;

2) jeżeli podróż służbowa trwa dłużej niż dobę, za każdą dobę przysługuje dieta w pełnej wysokości, a za niepełną, ale rozpoczętą dobę:

- a) do 8 godzin — przysługuje połowa diety,
- b) ponad 8 godzin — przysługuje dieta w pełnej wysokości.

5. Dieta nie przysługuje za czas przebywania w miejscu zamieszkania pracownika.

§ 5. 1. Środek transportu właściwy do odbycia podróży służbowej określa zakład pracy w poleceniu wyjazdu służbowego.

2. Koszty przejazdu środkiem transportu droższym niż określony w poleceniu wyjazdu służbowego pokrywa pracownik w wysokości różnicy między ceną biletu środka komunikacji użytego do przejazdu a ceną biletu środka komunikacji wskazanego w poleceniu wyjazdu służbowego.

3. Na trasach obsługiwanych przez kolej przejazd droższym, ale pod względem połączeń komunikacyjnych dogodniejszym albo szybszym środkiem transportu może być stosowany po stwierdzeniu, że:

1) skrócenie czasu przejazdu i pobytu w podróży służbowej powoduje oszczędność na dietach i kosztach noclegów równą bądź większą od różnicy cen za przejazd koleją lub

2) pilność sprawy uzasadnia użycie droższego środka transportu albo

3) skrócenie czasu przejazdu spowoduje efektywne zwiększenie czasu przeznaczanego na wykonanie zadania określonego przez zakład pracy, a zarazem zmniejszenie łącznych kosztów podróży.

4. Przy przejazdach środkiem transportu, w którym są dwie klasy, przysługuje przejazd w klasie II.

5. Osobom zajmującym stanowiska wymienione w załączniku nr 1 do uchwały przysługuje przejazd w klasie I. Przejazd w klasie I może być przyznany w drodze wyjątku także:

1) inwalidzie lub innej osobie o stwierdzonej utracie zdrowia,

2) jeżeli zachodzi konieczność wykonywania zadania określonego przez zakład pracy bezpośrednio po przyjeździe w czasie przysługującego pracownikowi odpoczynku po odbyciu podróży między godziną 22 a 6, a przejazd trwa dłużej niż 6 godzin.

6. Zwrot kosztów przejazdu obejmuje cenę biletu środka transportu wymienionego w poleceniu wyjazdu służbowego łącznie z ceną biletu upoważniającego do miejsca rezerwowanego, z uwzględnieniem przysługującej pracownikowi ulgi na dany środek transportu, bez względu na to, z jakiego tytułu ulega ta przysługuje.

7. Kierownik zakładu pracy może zezwolić na przejazd służbowy wagonem z miejscami do spania w klasie II, jeżeli zachodzą okoliczności określone w ust. 5.

8. Osobom wymienionym w załączniku nr 2 do uchwały przysługuje przejazd w klasie I wagonu z miejscami do spania (wagonu sypialnego).

9. Do rachunku kosztów podróży służbowej nie zalicza się biletów za przejazdy, z wyjątkiem biletów za przejazd samolotem, wagonem z miejscami do spania lub wagonem z miejscami rezerwowanymi, jeżeli do składu pociągu wchodzi także wagony bez miejsc rezerwowanych.

§ 6. 1. Na wniosek pracownika kierownik zakładu pracy może wyrazić zgodę na przejazd w podróży służbowej pojazdem samochodowym stanowiącym własność tego pracownika. W takim wypadku pracownikowi przysługuje zwrot kosztów przejazdu według cen biletów publicznych środków transportu (§ 5 ust. 6), którym pracownik odbywałby podróż — z wyjątkiem cen biletów wagonu z miejscami do spania (wagonu sypialnego) i samolotu.

2. Zwrot kosztów przejazdu, o którym mowa w ust. 1, ulega odpowiedniemu zwiększeniu jeżeli pojazdem samochodowym odbywa równocześnie podróż służbową kilku pracowników. W takim wypadku zwrot kosztów przejazdu przysługuje tylko właścicielowi pojazdu samochodowego.

3. Przepis ust. 1 i 2 nie dotyczy używania prywatnych samochodów do wykonywania zadań służbowych na warunkach określonych uchwałą nr 291 Rady Ministrów z dnia 1 grudnia 1967 r. w sprawie usprawnienia gospodarki służbowymi samochodami osobowymi (z późniejszymi zmianami) i przepisami wydanymi na jej podstawie.

4. Koszty garażowania samochodu użytego do przejazdu w podróży służbowej pokrywa się w wysokości wyszczególnionej w rachunku.

§ 7. 1. Jeżeli czas podróży służbowej nie uzasadnia wypłaty diet w pełnej wysokości, przysługuje ryczałt na pokrycie kosztów dojazdów, o których mowa w § 2 pkt 2, w wysokości:

- 1) 6 zł — jeżeli dieta nie przysługuje,
- 2) 3 zł — jeżeli przysługuje połowa diety.

2. Za dojazd na lotnisko i z lotniska przysługuje zwrot kosztów dojazdu autobusem Polskich Linii Lotniczych LOT. Jeżeli trasa dojazdu na lotnisko obsługiwana jest przez Państwową Komunikację Samochodową PKS lub miejskie zakłady komunikacyjne, zwraca się koszty dojazdu według opłat przewidzianych taryfą miejscową.

3. Zakład pracy może zezwolić na zwrot dodatkowych kosztów dojazdów tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach (inwalidztwo osoby odbywającej podróż służbową, przewóz ciężkiego bagażu lub bagażu specjalnego).

§ 8. 1. Pracownikowi przysługuje prawo wyboru noclegu w hotelu lub w kwaterze prywatnej, jeżeli jednostka, do której pracownik odbywa podróż służbową, nie zapewniła mu noclegu bezpłatnego lub po cenie niższej niż ryczałt, o którym mowa w ust. 3. Pracownik potwierdzający pobyt służbowy obowiązany jest zamieścić na poleceniu wyjazdu służbowego odpowiednią adnotację o korzystaniu z noclegu bezpłatnego lub z noclegu po cenie niższej niż ryczałt.

2. Za noclegi w hotelach pracownikowi przysługuje zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem hotelowym. Koszt noclegu w hotelu nie może jednak przekraczać:

1) w miastach stanowiących siedzibę wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) — 120 zł,

2) w pozostałych miejscowościach — 90 zł, za jeden nocleg lub za jedną dobę pobytu w podróży służbowej.

3. Pracownikowi, który w czasie podróży służbowej nie korzystał z noclegu w hotelu, przysługuje ryczałt za każdy nocleg w wysokości 30 zł.

4. Prawo do zwrotu kosztów noclegu w podróży służbowej nie przysługuje za czas przejazdu publicznymi środkami transportu, a także jeżeli pracownik odbywa podróż do miejscowości, w której zamieszkuje albo jest zameldowany na pobyt stały, lub gdy ma możliwość codziennego powrotu do stałego miejsca pracy (miejsca zamieszkania lub miejscowości, w której jest zameldowany na pobyt stały).

5. Ograniczenie wysokości kosztów noclegów, o którym mowa w ust. 2, nie dotyczy osób zajmujących stanowiska wymienione w załączniku nr 1 do uchwały oraz osób towarzyszących delegacjom zagranicznym i innym przedstawicielom państw obcych.

§ 9. 1. Pracownikowi przebywającemu w długotrwałej podróży służbowej przysługuje zwrot kosztów przejazdu najtańszym publicznym środkiem transportu w związku z odwiedzeniem rodziny w dniu wolnym od pracy.

2. Zwrot kosztów podróży, o którym mowa w ust. 1, przysługuje po każdym zakończonych 14 dniach podróży służbowej.

3. Za czas pobytu z rodziną nie przysługują diety oraz zwrot kosztów noclegów.

§ 10. 1. Pracownikom, których obowiązki służbowe polegają na częstych wyjazdach na teren przydzielonego im rejonu działania, mogą być przyznawane ryczałty obejmujące ogólną kwotę należności za umówioną liczbę dni podróży służbowych w miesiącu lub dodatki godzinowe zamiast diet. W zakresie przejazdów kwota ryczałtu powinna uwzględniać możliwości korzystania z biletów odcinkowych lub biletów okręgowych.

2. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) i przewodniczący prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych określają wysokość ryczałtów miesięcznych i dodatków godzinowych wypłacanych zamiast diet oraz zwrotu kosztów noclegów, przejazdów i dojazdów.

§ 11. 1. Zakład pracy wydający polecenie wyjazdu służbowego wypłaca na wniosek pracownika zaliczkę na koszty podróży służbowej.

2. Wysokość zaliczki powinna wynikać z kalkulacji kosztów podróży służbowej.

3. Zaliczkę należy rozliczyć w ciągu 7 dni od dnia powrotu z podróży służbowej. Kierownik zakładu pracy, w wypadkach uzasadnionych dużą częstotliwością wyjazdów, może zezwolić na rozliczanie się z pobranych zaliczek w okresach miesięcznych.

§ 12. Należności z tytułu podróży służbowych, o których mowa w § 2, wypłaca się z osobowego funduszu płac. Należności te nie są składnikiem wynagrodzenia za pracę, nie wchodzi do podstaw wymiaru świadczeń, których wysokość uzależniona jest od wynagrodzenia za pracę i nie podlegają opodatkowaniu.

§ 13. 1. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz Ministrem Finansów zwiększy osobowy fundusz płac na rok 1973 o kwoty niezbędne na pokrycie kosztów podróży służbowych.

2. Zwiększenie osobowego funduszu płac, o którym mowa w ust. 1, następuje na wniosek zainteresowanego ministra (kierownika urzędu centralnego) lub przewodniczącego prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

3. Zwiększenie osobowego funduszu płac, o którym mowa w ust. 1, nie może przekroczyć poziomu kosztów podróży służbowych za rok 1972, poniesionych w okresie od 1 lipca do 31 grudnia.

4. Minister (kierownik urzędu centralnego) i przewodniczący prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) dokonuje podziału kwoty przydzielonej na zwiększenie osobowego funduszu płac oraz tworzy w ramach tej kwoty rezerwę w wysokości niezbędnej na pokrycie nieprzewidzianych wydatków z tytułu podróży służbowych w jednostkach mu podporządkowanych.

5. W przedsiębiorstwach i zjednoczeniach, w których w roku 1973 wprowadza się nowe, kompleksowe

zasady ekonomiczno-finansowe, wyjściowy (dyspozycyjny) fundusz płac w 1972 r. należy określić z uwzględnieniem przepisu ust. 3.

6. Nie podlegają zaliczeniu do podróży służbowych i nie wpływają na zwiększenie osobowego funduszu płac, o którym mowa w ust. 1, wydatki z tytułu:

1) dopłat zakładów pracy do pracowniczych biletów miesięcznych na dojazdy do pracy koleją,

2) przewozów pracowników do i z pracy transportem samochodowym własnym i wynajętym,

3) zakupu jednorazowych biletów służbowych na przejazdy miejskimi środkami komunikacyjnymi,

4) ryczałtów za używanie do celów służbowych pojazdów samochodowych w obrębie miejscowości stanowiącej siedzibę zakładu pracy,

5) ekwiwalentów za przejazdy bezpłatne koleją, wypłacane na podstawie „Karty Górnika”.

Dotychczasowe źródła pokrycia tych wydatków nie ulegają zmianie.

§ 14. 1. Koszty podróży służbowych na wezwanie lub zaproszenie innej jednostki organizacyjnej pokrywa z własnego osobowego funduszu płac jednostka wzywająca (zapraszająca). Wezwania powinny być w zasadzie imienne oraz określać cel i termin przyjazdu oraz czas pobytu. Jeżeli nie zachodzi potrzeba imiennego wezwania (zaproszenia), jednostka wzywająca (zapraszająca) określa liczbę osób, którym zostaną zwrócone koszty podróży.

2. Zakład pracy, który wyraził zgodę na wyjazd pracownika w związku z wezwaniem go lub zaproszeniem, o którym mowa w ust. 1, nie może pokrywać kosztów związanych z tym wyjazdem.

3. Pokrywanie przez zakład pracy kosztów wyjazdów, o których mowa w ust. 2, należy traktować jako naruszenie dyscypliny finansowej i wykroczenie służbowe, powodujące zastosowanie sankcji dyscyplinarnych lub służbowych wobec winnych oraz obowiązków pokrycia przez nich kosztów wyjazdu.

§ 15. 1. Zobowiązuje się kierowników zakładów pracy do kontroli i kształtowania wydatków na podróże służbowe, w szczególności przez:

1) okresową analizę wydatków na podróże służbowe,

2) podejmowanie skutecznych środków, ograniczających koszty podróży służbowych i straty czasu pracy wynikające z podróży służbowych nie związanych bezpośrednio z rzeczowym zakresem działalności jednostki organizacyjnej,

3) odmowę wydania polecenia wyjazdu służbowego na wezwanie innej jednostki organizacyjnej, jeżeli załatwienie sprawy jest możliwe w tańszy sposób (korespondencyjnie, telefonicznie lub telegraficznie).

2. Jednostka organizacyjna, w której pracownik wykonuje zadania określone w poleceniu wyjazdu służbowego, potwierdza pobyt wpisując datę i czas pobytu w poleceniu wyjazdu. Potwierdzenie pobytu nie dotyczy osób pełniących funkcje wymienione w załączniku nr 1 oraz pracowników kontrolno-rewizyjnych.

§ 16. 1. Zobowiązuje się Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego do:

1) wprowadzenia we wszystkich działach gospodarki uspołecznionej okresowej, uproszczonej sprawozdawczości analitycznej kosztów podróży służbowych,

2) przeprowadzenia w terminie do dnia 31 października 1973 r. w wybranych jednostkach organizacyjnych szczegółowych badań obejmujących całość zagadnień związanych z podróżami służbowymi.

2. Zakres sprawozdawczości i badań ustali Prezes Głównego Urzędu Statystycznego w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych.

§ 17. Uchwała nie narusza:

1) przepisów określających zasady zwrotu kosztów przysługujących pracownikowi w razie przeniesienia do innej miejscowości,

2) uprawnień do wyższych ryczałtów, określonych uchwałą nr 206 Rady Ministrów z dnia 28 lipca 1972 r. w sprawie ryczałtów za noclegi w podróżach służbowych (Monitor Polski Nr 39, poz. 214).

§ 18. W okresie od września do czerwca należy w większym niż dotychczas stopniu korzystać w podróżach służbowych z samolotów Polskich Linii Lotniczych LOT.

§ 19. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym oraz społecznym wprowadzenie przepisów uchwały w podległych zakładach pracy.

§ 20. Przepisów uchwały nie stosuje się do pracowników zatrudnionych na obszarze gmin przy wyjazdach służbowych w granicach administracyjnych gmin.

§ 21. 1. Znosi się dodatki do diet wypłacane dotychczas niektórym kategoriom pracowników na podstawie odrębnych decyzji i przepisów wydanych przez naczelne organy administracji państwowej.

2. Tracą moc przepisy dotychczasowe w zakresie diet i innych należności za czas podróży służbowych na terenie kraju, a w szczególności:

1) uchwała Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 2 maja 1946 r. w sprawie należności pracowników przedsiębiorstw państwowych w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym,

2) uchwała Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 16 maja 1947 r. w sprawie należności pracowników przedsiębiorstw państwowych w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym,

3) uchwała Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 27 sierpnia 1948 r. w sprawie kosztów reprezentowania przedsiębiorstw,

4) uchwała nr 336 Rady Ministrów z dnia 4 października 1960 r. w sprawie przyznania pracownikom Państwowej Inspekcji Handlowej dodatku do diet,

5) uchwała nr 278 Rady Ministrów z dnia 23 sierpnia 1966 r. w sprawie przyznawania pracownikom terenowych urzędów jakości i miar oraz urzędów probierczych dodatków do diet,

6) § 7 uchwały nr 159 Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 1969 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników przedsiębiorstw produkcyjnych delegowa-

nych do prac związanych z montażem lub rozruchem maszyn i urządzeń poza przedsiębiorstwem macierzystym (Monitor Polski Nr 37, poz. 303),

7) § 34 uchwały nr 191 Rady Ministrów z dnia 10 września 1971 r. w sprawie resortowej kontroli dzia-

łalności gospodarczej państwowych jednostek organizacyjnych (Monitor Polski Nr 48, poz. 309).

§ 22. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1973 r.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

Załącznik nr 1 do uchwały nr 90 Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1973 r. (poz. 127).

UPRAWNIENI DO PRZEJAZDÓW SŁUŻBOWYCH W WAGONACH KLASY I

1. Osoby zajmujące stanowiska wymienione w art. 1 dekretu z dnia 5 października 1972 r. o uposażeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (Dz. U. Nr 42, poz. 269).

2. Pełnomocnicy Rządu.

3. Dyrektorzy, wicedyrektorzy departamentów i jednostek równorzędnych, naczelnicy wydziałów i jednostek równorzędnych, główni specjaliści i doradcy w Urzędzie Rady Ministrów, ministerstwach i urzędach centralnych.

4. Dyrektorzy redakcji; naczelnicy redaktorzy wydawnictw i ich zastępcy; naczelnicy redaktorzy i ich zastępcy w redakcjach dzienników, Polskiej Agencji Prasowej oraz periodyków partyjnych (stronnictw politycznych), agencji prasowych CAF i WAG, pism ukazujących się częściej niż raz w tygodniu, czasopism ogólnokrajowych i wojewódzkich o wyłącznie prasowym charakterze.

5. Profesorowie i docenci szkół wyższych.

6. Samodzielni pracownicy naukowo-badawczy.

7. Sędziowie Sądu Najwyższego i sądów wojewódzkich, prokuratorzy Prokuratury Generalnej i prokuratorów wojewódzkich, sędziowie Trybunału Ubezpie-

czeń Społecznych, rzecznik interesu publicznego przy Trybunale Ubezpieczeń Społecznych.

8. Oficerowie Wojska Polskiego, Milicji Obywatelskiej, Służby Więziennej, Korpusu Pożarnictwa od stopnia majora (stopnia równorzędnego) wzwyż oraz oficerowie zajmujący stanowiska służbowe przewidziane w strukturze organizacyjnej dla oficerów w tych stopniach.

9. Dyrektorzy i ich zastępcy oraz główni księgowi w zjednoczeniach, kombinatach, przedsiębiorstwach i jednostkach równorzędnych, objętych planem centralnym, dyrektorzy okręgów poczt i telekomunikacji i jednostek równorzędnych, dyrektorzy instytutów naukowo-badawczych i ich zastępcy.

10. Dyrektorzy zjednoczeń i przedsiębiorstw objętych planem terenowym oraz dyrektorzy obwodowych urzędów pocztowo-telekomunikacyjnych.

11. Członkowie prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw), kierownicy wydziałów w tych prezydiach, przewodniczący prezydiów powiatowych rad narodowych (rad narodowych miast stanowiących powiaty miejskie) oraz naczelnicy gmin.

Załącznik nr 2 do uchwały nr 90 Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1973 r. (poz. 127).

UPRAWNIENI DO PRZEJAZDÓW SŁUŻBOWYCH W WAGONACH KLASY I Z MIEJSCAMI DO SPANIA (WAGONACH SYPIALNYCH)

1. Osoby zajmujące stanowiska wymienione w art. 1 dekretu z dnia 5 października 1972 r. o uposażeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (Dz. U. Nr 42, poz. 269).

2. Pełnomocnicy Rządu.

3. Dyrektorzy departamentów (jednostek równorzędnych) i doradcy w Urzędzie Rady Ministrów oraz dyrektorzy departamentów (jednostek równorzędnych) w ministerstwach i urzędach centralnych.

4. Naczelnicy redaktorzy w redakcjach dzienników, Polskiej Agencji Prasowej, periodyków partyjnych i stronnictw politycznych, agencji prasowych CAF i WAG.

5. Profesorowie i docenci szkół wyższych.

6. Samodzielni pracownicy naukowo-badawczy.

7. Sędziowie Sądu Najwyższego i sądów wojewódzkich, prokuratorzy Prokuratury Generalnej i proku-

ratur wojewódzkich, sędziowie Trybunału Ubezpieczeń Społecznych, rzecznik interesu publicznego przy Trybunale Ubezpieczeń Społecznych.

8. Oficerowie Wojska Polskiego, Milicji Obywatelskiej, Służby Więziennej, Korpusu Pożarnictwa od stopnia generała brygady (stopnia równorzędnego) wzwyż, dowódcy pułków i równorzędni, oficerowie zajmujący stanowiska służbowe przewidziane w strukturze organizacyjnej dla oficerów w tych stopniach oraz oficerowie wykonujący funkcje określone w pkt 1—7 i pkt 9.

9. Dyrektorzy zjednoczeń i kombinatów, dyrektorzy instytutów naukowo-badawczych, dyrektorzy okręgów poczt i telekomunikacji.

10. Członkowie prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

43.

UCHWAŁA NR 101 RADY MINISTRÓW

z dnia 4 maja 1973 r.

w sprawie ustanowienia odznaki „Zasłużony Pracownik Handlu i Usług”.*(Monitor Polski z dnia 19 maja 1973 r. Nr 22, poz. 128)*

W celu uznania zasług za wieloletnią i ofiarną pracę w handlu uspołecznionym i w uspołecznionych zakładach świadczących usługi dla ludności Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. Ustanawia się odznakę „Zasłużony Pracownik Handlu i Usług”, zwaną dalej „odznaką”.

§ 2. 1. Odznaka może być nadawana pracownikom zatrudnionym w przedsiębiorstwach (spółdzielniach) i innych jednostkach organizacyjnych uspołecznionego handlu wewnętrznego i usług oraz w organach administracji państwowej handlu wewnętrznego i usług, wyróżniającym się szczególnie sumiennym wykonywaniem swoich obowiązków w pracy zawodowej i społecznej lub wykazującym szczególną dbałość o mienie społeczne oraz odznaczającym się wysokim poziomem moralnym.

2. Odznaka może być nadawana również osobom nie wymienionym w ust. 1, które w swojej działalności zawodowej lub społecznej szczególnie przyczyniły się do rozwoju uspołecznionego handlu i usług. Osobom tym nie przysługują przywileje wymienione w § 3.

§ 3. Wyróżnienie pracownika odznaką powinno być brane pod uwagę przy przedstawianiu wniosków o nadanie orderów i odznaczeń, awansowaniu, otrzymaniu świadczeń socjalnych.

§ 4. 1. Odznakę nadaje Minister Handlu Wewnętrznego i Usług.

2. Pracownikom zatrudnionym w jednostkach organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez innych ministrów odznakę nadaje Minister Handlu Wewnętrznego i Usług na wniosek właściwego ministra.

3. Pracownikom zatrudnionym w jednostkach spółdzielczych odznakę nadaje Minister Handlu Wewnętrznego i Usług na wniosek zarządu właściwego centralnego związku spółdzielni.

§ 5. 1. Utrata odznaki następuje na skutek skazania na karę pozbawienia praw publicznych.

2. Minister Handlu Wewnętrznego i Usług może pozbawić odznaki w razie stwierdzenia, że nadanie odznaki nastąpiło wskutek wprowadzenia w błąd lub że osoba wyróżniona stała się niegodna posiadania odznaki.

§ 6. Opis i wzór odznaki, zasady i tryb nadawania i wręczania oraz sposób jej noszenia, jak również wzór dokumentu stwierdzającego nadanie odznaki ustali Minister Handlu Wewnętrznego i Usług w porozumieniu z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych.

§ 7. Koszty związane z nadawaniem odznaki będą pokrywane ze środków budżetu Ministerstwa Handlu Wewnętrznego i Usług.

§ 8. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Handlu Wewnętrznego i Usług.

§ 9. 1. Traci moc uchwała nr 359 Rady Ministrów z dnia 25 listopada 1966 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Zasłużony Pracownik Handlu” (*Monitor Polski* Nr 67, poz. 319).

2. Osoby, którym nadano odznakę „Zasłużony Pracownik Handlu” na podstawie uchwały, o której mowa w ust. 1, zachowuje nabyte uprawnienia. Do osób tych stosuje się odpowiednio przepisy § 3 i § 5 niniejszej uchwały.

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

44.

UCHWAŁA NR 103 RADY MINISTRÓW

z dnia 4 maja 1973 r.

w sprawie funduszu premiewego za wykonanie zadań dodatkowych w zakresie usług bytowych dla ludności.*(Monitor Polski z dnia 26 maja 1973 r. Nr 23, poz. 137)*

W celu zwiększenia materialnego zainteresowania pracowników jednostek gospodarki uspołecznionej wykonujących usługi bytowe dla ludności podejmowaniem i realizacją dodatkowych zadań ponad zadania wynikające z planu na lata 1971—1975 Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy uchwały stosuje się w przedsiębiorstwach i innych państwowych jednostkach organizacyjnych działających według zasad rozrachunku gospodarczego, zakładach i jednostkach budżetowych, spółdzielniach oraz organizacjach społecznych, zwanych dalej „jednostkami gospodarki uspołecznionej”.

2. Uchwała nie dotyczy:

1) zakładów usługowych, których działalność rozliczana jest według zasad zryczałtowanego rozrachunku,

2) przedsiębiorstw handlowych i gastronomicznych podległych i nadzorowanych przez Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług, w których z dniem 1 stycznia 1973 r. zostały wprowadzone kompleksowe zasady ekonomiczno-finansowe zgodnie z uchwałą nr 329 Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1972 r. w sprawie wprowadzania kompleksowych zasad ekonomiczno-finansowych w niektórych jednostkach i organizacjach gospodarczych.

3. Usługi bytowe dla ludności w rozumieniu uchwały obejmują:

1) usługi wykonywane przez jednostki podległe, nadzorowane i koordynowane przez Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług,

2) usługi przemysłowe, w szczególności związane z prowadzeniem gospodarstwa domowego, usługi gazyfikacji bezprzewodowej oraz usługi z zakresu: budownictwa, handlu, turystyki i wypoczynku, pralnictwa i chemicznego czyszczenia odzieży i tkanin, a także usługi o charakterze osobistym wykonywane przez jednostki podległe i nadzorowane przez innych ministrów (kierowników urzędów centralnych).

§ 2. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej mogą tworzyć fundusz premiiowy za wykonanie dodatkowych zadań w zakresie usług bytowych dla ludności ponad zadania wynikające z planu 5-letniego na lata 1971—1975.

2. Podstawą obliczania funduszu premiiowego jest wartość wykonanych zadań dodatkowych w zakresie usług bytowych dla ludności, rozliczanych według zasad określonych przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

3. Warunkiem uruchomienia funduszu premiiowego jest rentowna działalność jednostki gospodarki uspołecznionej, a w odniesieniu do jednostek planowo deficytowych nie pogorszenie planowanego wyniku finansowego w okresie, za który fundusz został utworzony.

§ 3. 1. Fundusz premiiowy tworzy się w okresach kwartalnych poza planem osobowego funduszu płac pracowników działalności usługowej jednostki gospodarki uspołecznionej i niezależnie od innych funduszy premiiowych.

2. Wysokość funduszu może wynosić od 1% do 2% wartości wykonanych zadań dodatkowych, liczonych w cenach zbytu.

3. Zasady różnicowania procentowej wysokości funduszu premiiowego, w granicach podanych w ust. 2, ustala ministrowie (Przewodniczący Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki) sprawujący koordynację międzyresortową w zakresie usług, w porozumieniu z zarządami właściwych związków spółdzielni oraz zarządami głównymi właściwych związków zawodowych, w zależności od nakładu robocizny, stopnia trudności i złożoności pracy z uwzględnieniem preferencji dla niektórych rodzajów (grup) usług.

§ 4. 1. Premie z funduszu premiiowego utworzonego w danej jednostce gospodarki uspołecznionej za zadania dodatkowe przysługują pracownikom bezpośrednio wykonującym usługi bytowe dla ludności. Premie mogą otrzymywać także pracownicy tej jednostki, których praca przyczyniła się do realizacji zadań dodatkowych, z wyjątkiem dyrektora i jego zastępców oraz głównego księgowego.

2. Kwota premii wypłaconych pracownikom, których praca przyczyniła się do realizacji zadań dodatkowych, nie może przekroczyć 15% wypłaconego wszystkim pracownikom (ust. 1) funduszu premiiowego za zadania dodatkowe w kwartale.

3. Wysokość premii indywidualnych powinna być zróżnicowana i ustalona proporcjonalnie do osiągniętych wyników i rzeczywistego wkładu pracy pracownika.

§ 5. 1. Dyrektorzy zjednoczeń (jednostek równorzędnych), w porozumieniu z odpowiednimi instancjami właściwych związków zawodowych, ustala szczegółowe zasady oraz tryb dokonywania wypłat z funduszu premiiowego za zadania dodatkowe, kierując się ustaleniami dokonanymi w trybie § 3 ust. 3.

2. Kierownicy jednostek gospodarki uspołecznionej zapewnią jawność wypłat premii oraz kontrolę prawidłowości tworzenia i wydatkowania funduszu premiiowego.

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym że fundusz premiiowy tworzy się za okres od dnia 1 stycznia 1973 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

45.

UCHWAŁA NR 104 RADY MINISTRÓW

z dnia 4 maja 1973 r.

w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w halach maszyn.

(Monitor Polski z dnia 26 maja 1973 r. Nr 23, poz. 138)

Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwała, co następuje:

§ 1. Przepisy uchwały dotyczą pracowników zatrudnionych w halach maszyn państwowych jednostek organizacyjnych.

§ 2. 1. Zasady wynagradzania pracowników zatrudnionych w halach maszyn ustala Minister Pracy,

Płac i Spraw Socjalnych w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych.

2. Zasady wynagradzania powinny przewidywać:

1) dla maszynistek — poziom wynagrodzeń odpowiadający poziomowi wynagrodzeń pracowników o analogicznych kwalifikacjach, przy uwzględnieniu uciążliwości pracy w tym zawodzie,

2) dla kierowników hal maszyn — wynagrodzenie w odpowiedniej relacji do poziomu wynagrodzeń i liczby maszynistek zatrudnionych w hali maszyn.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie mają zastosowania do pracowników zatrudnionych w halach maszyn ministerstw i urzędów centralnych (innych państwowych instytucji centralnych), prezydiów rad narodowych oraz instytucji finansowych. Pracownicy ci otrzymują wynagrodzenie określone w przepisach o wynagrodzeniu obowiązujących dla danej grupy pracowniczej oraz wynagrodzenie dodatkowe ustalone na podstawie ust. 4.

4. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustali w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych normy pracy i wynagrodzenie dla maszynistek za prace wykonane ponad obowiązującą normę pracy oraz wysokość dodatku funkcyjnego dla kierowników hal maszyn zatrudnionych w państwowych jednostkach organizacyjnych wymienionych w ust. 3.

§ 3. Zasady wynagradzania pracowników zatrudnionych w halach maszyn ustalone na podstawie § 2 niniejszej uchwały mogą być wprowadzone sukcesywnie w ramach planowanego osobowego funduszu płac.

§ 4. Wymagrodzenia wypłacane z osobowego funduszu płac pracownikom objętym niniejszą uchwałą, zatrudnionym w halach maszyn, z wyłączeniem wynagrodzeń pracowników jednostek organizacyjnych wymienionych w § 2 ust. 3, wolne są od podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne.

§ 5. 1. Pracownikom objętym uchwałą nie przysługują dodatki pobierane dotychczas na podstawie przepisów:

1) § 2 ust. 1 uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzenia za pracę najniższej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124),

2) uchwały nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących,

3) § 2 uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 30 grudnia 1970 r. w sprawie podwyżki najniższych płac, wprowadzenia dodatków do płac dla niektórych grup pracowników, podwyżki zasiłków rodzinnych oraz niektórych emerytur i rent (Monitor Polski Nr 44, poz. 352).

2. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów włączy do planowanego na 1973 r. funduszu płac państwowych jednostek organizacyjnych, w których zostaną wprowadzone zasady wynagradzania ustalone na podstawie § 2 ust. 1 niniejszej uchwały, kwoty wypłacane dotychczas pracownikom zatrudnionym w halach maszyn zgodnie z § 2 uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 30 grudnia 1970 r. w sprawie podwyżki zasiłków rodzinnych oraz niektórych emerytur i rent (Monitor Polski Nr 44, poz. 352).

§ 6. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym oraz organizacjom społecznym wprowadzenie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w halach maszyn ustalonych na podstawie § 2 ust. 1 uchwały.

§ 7. Z dniem wejścia w życie zasad wynagrodzenia określonych uchwałą traci moc:

1) uchwała Prezydium Rządu z dnia 8 listopada 1950 r. w sprawie premiowania maszynistek (Monitor Polski Nr A-125, poz. 1545),

2) pismo okólnie nr 30 Szefa Urzędu Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1953 r. w sprawie tymczasowego regulaminu premiowania maszynistek (Monitor Polski Nr A-106, poz. 1429),

3) zarządzenie nr 56 Prezesa Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1956 r. w sprawie premiowania maszynistek (Monitor Polski Nr 18, poz. 251).

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

46.

UCHWAŁA NR 110 RADY MINISTRÓW

z dnia 11 maja 1973 r.

**w sprawie zasad przyjmowania pracowników do pracy
oraz racjonalizacji zatrudnienia w uspołecznionych zakładach pracy.**

(Monitor Polski z dnia 19 maja 1973 r. Nr 22, poz. 130)

Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Uchwała ustala:

1) zasady przyjmowania do pracy w przedsiębiorstwach państwowych, zwanych dalej „przedsiębiorstwami”,

2) kierunki działania zjednoczeń, przedsiębiorstw oraz prezydiów rad narodowych w zakresie dalszej racjonalizacji zatrudnienia.

2. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych może zastosować w całości lub w części przepisy uchwały do innych zakładów pracy nie będących przedsiębiorstwami.

§ 2. 1. Przedsiębiorstwa mogą przyjmować do pracy tylko:

1) kandydatów skierowanych przez wydział zatrudnienia prezydium właściwej rady narodowej lub kandydatów własnych — za zgodą tego wydziału,

2) po sprawdzeniu w dowodzie osobistym kandydata do pracy adnotacji o rozwiązaniu stosunku pracy,

3) po sprawdzeniu w pracowniczej legitymacji ubezpieczeniowej kandydata do pracy wpisu dotyczącego sposobu rozwiązania stosunku pracy w poprzednim miejscu zatrudnienia.

2. Pośrednictwem pracy wydziałów zatrudnienia w przyjmowaniu do pracy nie dotyczy:

1) kandydatów na niektóre stanowiska pracy oraz grup pracowniczych określonych przez Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych,

2) przedsiębiorstw, które otrzymały zezwolenie z wydziału zatrudnienia na przyjmowanie pracowników we własnym zakresie.

§ 3. 1. Przedsiębiorstwo przed zgłoszeniem do wydziału zatrudnienia zapotrzebowania na nowych pracowników powinno:

1) ustalić, czy zamierzony wzrost zatrudnienia nie spowoduje pogorszenia relacji pomiędzy podstawowymi wskaźnikami ekonomicznymi,

2) przeanalizować możliwości wykonania zamierzonych zadań bez wzrostu zatrudnienia, lecz w drodze podniesienia planowanej wydajności pracy przez wykorzystanie rezerw wewnętrznych,

3) zarezerwować stanowiska pracy dla:

a) absolwentów szkół wyższych, którzy mają być przyjęci do pracy na podstawie umowy o stypendium fundowane, umowy przedwstępnej lub skierowania do pracy,

b) uczniów szkoły przykładowej bądź szkoły do kształcącej, którzy mają ukończyć w danym roku praktyczną naukę zawodu,

c) absolwentów szkół zawodowych dla młodzieży nie pracującej, którzy powinni być przyjęci do pracy na podstawie skierowania wydziału zatrudnienia lub umów przedwstępnych.

2. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych może ustalić obszary kraju oraz okresy, w których przedsiębiorstwa mogą przyjmować pracowników do pracy tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach.

§ 4. 1. Dyrektorzy przedsiębiorstw są obowiązani zwracać szczególną uwagę na możliwości ograniczenia przyrostu zatrudnienia przez wprowadzenie usprawnień organizacyjnych, postęp techniczny i lepsze wykorzystywanie czasu pracy.

2. Dyrektorzy przedsiębiorstw zapewnią współpracę z wydziałami zatrudnienia prezydów rad narodowych w zakresie:

1) organizowania niezbędnego dopływu kandydatów do pracy,

2) zawierania umów przedwstępnych z uczniami szkół zawodowych,

3) organizowania kursów szkoleniowych dla kandydatów do pracy, w szczególności kobiet,

4) zatrudniania kobiet na dostępnych dla nich stanowiskach pracy,

5) inicjowania przenoszenia niektórych operacji produkcyjnych do pracy nakładczej, jeśli jest to uzasadnione rachunkiem ekonomicznym,

6) organizowania informacji zawodowej.

3. Dyrektorzy przedsiębiorstw powinni podejmować środki niezbędne do poprawy stabilizacji załóg, zwracając szczególną uwagę na:

1) zapewnianie każdemu pracownikowi odpowiedniego przydziału pracy z uwzględnieniem jego kwalifikacji zawodowych i stanu zdrowia,

2) prawidłowy przebieg adaptacji społeczno-zawodowej nowo przyjmowanych pracowników ze szczególnym uwzględnieniem absolwentów szkół zawodowych i wyższych,

3) badanie przyczyn konfliktów pomiędzy pracownikami i ich przełożonymi oraz przeciwdziałanie sytuacji konfliktowej,

4) stosowanie systemu ocen pracowników oraz preferowanie pracowników wyróżniających się w pracy,

5) systematyczne organizowanie dokształcania i doskonalenia kadr.

4. Dyrektorzy przedsiębiorstw są odpowiedzialni za zapewnienie:

1) stosowania sankcji za naruszanie dyscypliny pracy bądź przepisów o gospodarce czasem pracy i funduszem płac,

2) wnikliwej analizy wniosków o wydawanie zezwoleń na pracę w godzinach nadliczbowych.

§ 5. 1. Zobowiązuje się dyrektorów zjednoczeń do dokonywania okresowo, nie rzadziej niż dwa razy w roku, analiz gospodarki kadrami w podległych im przedsiębiorstwach oraz wzmocnienie operatywnego nadzoru nad tymi przedsiębiorstwami w zakresie:

1) przewyższania tendencji do nadmiernego wzrostu zatrudnienia, powodującego pogarszanie planowanych relacji ekonomicznych,

2) przestrzegania obowiązujących przepisów prawnych oraz wytycznych regulaminów zakładowych w zakresie dyscypliny pracy.

3) podejmowania środków zmierzających do przeciwdziałania nadmiernej płynności kadr,

4) osiągania dalszej poprawy struktury kwalifikacyjnej kadr.

2. Dyrektorzy zjednoczeń współpracują z wydziałami zatrudnienia prezydów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) w ustalaniu:

1) przedsiębiorstw, dla których dopływ nowych pracowników jest zasadniczym warunkiem wykonania planowanych zadań,

2) planów zatrudniania absolwentów szkół: wyższych, średnich i zasadniczych zawodowych oraz ogólnokształcących,

3) pożądanego kierunku kształcenia uczniów w szkołach zawodowych,

4) planów szkolenia kursowego kandydatów do pracy, ze szczególnym uwzględnieniem kobiet,

5) form współdziałania z przedsiębiorstwami w organizowaniu rekrutacji pracowników miejscowych, dojeżdżających bądź przemieszczanych z innych terenów.

3. Dyrektorzy zjednoczeń zlecają jednemu ze swoich zastępców nadzorowanie całokształtu polityki kadrowej oraz polityki zatrudnienia, płac i polityki socjalnej w podległych przedsiębiorstwach.

§ 6. 1. Prezydium wojewódzkich rad narodowych i rad narodowych miast wyłączonych z województw oraz powiatowych i miejskich rad narodowych koordynują oraz nadzorują na terenie swego działania realizację założeń ogólnokrajowych oraz lokalnych programów polityki zatrudnienia.

2. Prezydium rad narodowych powinny dokonywać systematycznej oceny gospodarki kadrami w zakładach pracy oraz sytuacji na rynku pracy ze zwróceniem szczególnej uwagi na:

1) utrzymywanie prawidłowych relacji ekonomicznych pomiędzy wzrostem zatrudnienia, produkcji i wydajności pracy,

2) osiąganie dalszej poprawy struktury zatrudnienia przez wzrost zatrudnienia kadr kwalifikowanych,

3) organizowanie niezbędnego dopływu pracowników do wielkich i priorytetowych zakładów pracy

oraz do przedsiębiorstw objętych ogólnokrajowym planem werbunku,

4) zapewnianie miejsc pracy dla absolwentów szkół wyższych nie objętych planowym zatrudnieniem, absolwentów zasadniczych i średnich szkół zawodowych oraz szkół ogólnokształcących,

5) podejmowanie środków przeciwdziałających nadmiernej płynności pracowników,

6) organizowanie dla młodzieży i rodziców orientacji zawodowej, a dla kandydatów do pracy — wszechstronnej informacji zawodowej,

7) stosowanie — na terenach i w zawodach, w których występuje niedobór miejsc pracy, zwłaszcza dla kobiet, pierwszeństwa w kierowaniu do pracy jedynych żywicieli rodzin oraz osób z rodzin o niskich dochodach.

3. Prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) sporządzą opracowanie w terminie do dnia 31 maja 1973 r. wojewódzkich programów wzmocnienia organizacyjno-kadrowego wydziałów zatrudnienia i poprawy ich sytuacji lokalowej — stosownie do wytycznych Szefa Urzędu Rady Ministrów w tej sprawie oraz uwzględniając aktualny zakres działania tych wydziałów, ustalony przez Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych.

§ 7. 1. Przedsiębiorstwo ustala wynagrodzenie pracownika, który porzucił pracę w poprzednim miejscu pracy lub z którym umowa o pracę została rozwiązana bez wypowiedzenia z jego winy, w najniższej stawce (kategorii) przewidzianej dla danego stanowiska pracy.

2. Wynagrodzenie pracownika, o którym mowa w ust. 1, może być po upływie roku ustalone ponow-

nie, jeżeli w tym okresie pracownik uzyskał należyte wyniki pracy, a po 6 miesiącach, jeżeli pracownik wykazał się szczególnymi osiągnięciami w pracy.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do osób zatrudnionych przy pracach dorywczych lub sezonowych albo przyjętych na okres wykonania określonej roboty.

4. Wynagrodzenie pracownika, który rozwiązał umowę o pracę za wypowiedzeniem w poprzednim zakładzie pracy, nie może być na tym samym stanowisku pracy w nowym przedsiębiorstwie wyższe przez okres 6 miesięcy.

§ 8. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych:

1) ustala wytyczne co do zasad awansowania i przeszerogowywania pracowników przedsiębiorstw,

2) ustala sposób wykorzystywania adnotacji w pracowniczych legitymacjach ubezpieczeniowych przez zakłady pracy przy przyjmowaniu pracowników oraz przez wydziały zatrudnienia przy kierowaniu kandydatów do pracy, a także tryb postępowania w razie zagubienia legitymacji ubezpieczeniowej.

§ 9. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym oraz społecznym stosowanie przepisów niniejszej uchwały w podległych zakładach pracy.

§ 10. W przedsiębiorstwach objętych niniejszą uchwałą nie stosuje się § 6 uchwały nr 20 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1968 r. w sprawie wzmocnienia i zabezpieczenia dyscypliny pracy i płac w uspołecznionych zakładach pracy (Monitor Polski Nr 3, poz. 17).

§ 11. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

INSTYTUT WYDAWNICZY CRZZ — Warszawa, ul. Spasowskiego 1/3

WARUNKI PRENUMERATY

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—

Instytucje państwowe, społeczne, zakłady pracy, szkoły itp. mogą zamawiać prenumeratę wyłącznie w miejscowych Oddziałach i Delegaturach „Ruch”, w terminie do 25 listopada na rok następny.

Prenumeratory indywidualni mogą opłacać prenumeratę w urzędach pocztowych i u listonoszy, lub dokonywać wpłat na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Towarowa 28 (w terminie do 10 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty).

Prenumeratę ze zleceniem wysyłki za granicę, która jest o 40% droższa od prenumeraty krajowej, przyjmuje Biuro Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23, konto PKO Nr 1-6-100024.

Sprzedaż egzemplarzy numerów zdezaktualizowanych, na uprzednie pisemne zamówienia, prowadzi Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Towarowa 28.